

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. 74249/2015/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8. 2. 2017, č. j. 52 A 14/2016 - 143,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Pardubic (dále též „magistrát“) rozhodnutím ze dne 13. 5. 2015, č. j. OSA/P-170/15-D/22, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 23. 1. 2015 okolo 15:56 hod. při řízení motorového vozidla tov. zn. Citroen Berlingo, registrační značky (SPZ) X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost na ulici Nádražní, na silnici č. I/36, v km 24,5 v Pardubicích, stanovenou dopravní značkou B20a na 80 km/h nejméně o 25 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h), čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 3.000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích. Krajský soud ji jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud níže rekapituluje tu část odůvodnění rozsudku krajského soudu, která je relevantní z hlediska kasačního přezkumu.

[3] Soud konstatoval, že zásadním a pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, což zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí. Žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o žalobcově vině. Vymezení místa spáchání přestupku společně s uvedením časového údaje bylo dostatečně konkrétní, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Správní spis obsahuje i údaj o kontrole měřeného úseku včetně příslušné fotodokumentace. Pochybnosti žalobce o tomto závěru považoval krajský soud za spekulativní. Pokud by bylo dopravní značení v měřeném úseku poškozené či odstraněné, jistě by to žalobce již při silniční kontrole namítl. Pokud to tvrdí až v doplnění odvolání, tak to jen potvrzuje účelovost této námitky.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[5] První a nejobsáhlejší kasační námitkou stěžovatel namítá podjatost soudce krajského soudu, který ve věci rozhodoval. Stěžovatelův zástupce se těsně před soudním jednáním rozhodl, že ho v řízení před soudem zastoupí jiný advokát, a to v rámci substituce. Substitut pověření přijal, a po seznámení se spisem se dozvěděl, že věc bude projednávat a rozhodovat soudce JUDr. Jan Dvořák. Rozhodl se proti němu podat námitku podjatosti doručenou soudu dne 8. 2. 2017, a to před jednáním. Dle právního názoru soudu byla námitka podána opožděně, a proto se k ní nepřihlíží. Dle žalobce však byla uplatněna včas – do jednoho týdne ode dne, kdy se účastník řízení o podjatosti dozvěděl, tedy od 7. 2. 2017, kdy mu byl doručen advokátní spis žalobce. Námitka měla být postoupena Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel dále na s. 4 – 13 kasační stížnosti rekapituluje důvody, pro které se domnívá, že je soudce JUDr. Dvořák ve vztahu k substitučnímu zástupci podjatý.

[6] Krajský soud se dle stěžovatele nezabýval námitkou, že dopravní značka B20a omezující rychlost ve směru jízdy stěžovatele umístěna nebyla, a není tak spolehlivě prokázáno překročení rychlosti stanovené dopravní značkou. Úřední záznam Policie ČR o údajné existenci dopravní značky považuje stěžovatel za nedostatečný důkaz, neboť se jedná o jednostranný záznam správního orgánu a nikoliv např. svědeckou výpověď zakročujících policistů. Stěžovatel je úzkostné povahy, spíše submisivní, proto neexistenci značky nenamítal hned při kontrole. Fotodokumentace přestupku sama o sobě prokazuje pouze jízdu motorovým vozidlem, nikoli že stěžovatel řídil toto vozidlo v úseku, kde je rychlost upravena dopravní značkou.

[7] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je projednatelná, není však důvodná.

[9] První kasační námitkou stěžovatel tvrdí zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v rozhodování v projednávané věci soudcem, proti němuž vznesl zástupce stěžovatele námitku podjatosti.

[10] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že dne 17. 10. 2016 bylo do datové schránky stěžovatelova zástupce doručeno předvolání k jednání nařízenému u krajského soudu na 8. 2. 2017 v 10:45 hod. Dne 7. 2. 2017 zaslal Mgr. Voříšek soudu substituční plnou moc ze dne 28. 3. 2016 udělenou Mgr. Topolem a sdělil, že se dostaví na nařízené jednání. Dne 8. 2. 2017 v 6:30 hod zaslal substitučně zmocněný zástupce datovou zprávou námitku podjatosti samosoudce, jemuž byl případ stěžovatele přidělen k rozhodování. Důvod podjatosti spatřuje substituční zástupce především v postupu uvedeného soudce při jednání v jiné věci, které se konalo dne 2. 11. 2016.

[11] Krajský soud posoudil námitku podjatosti jako opožděnou (srov. protokol o jednání ze dne 8. 2. 2017, čl. 138 soudního spisu). Konstatoval, že o důvodu podjatosti substituční zástupce věděl již dne 2. 11. 2016, námitku však uplatnil teprve 8. 2. 2017. Nic tedy nebránilo tomu, aby se jednání téhož dne konalo a aby soud o věci meritorně rozhodl.

[12] Dle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Podle odstavce 5 téhož ustanovení může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

[13] Je zřejmé, že tvrzené okolnosti, které jsou podle obsahu námitky důvodem podjatosti, byly substitučnímu zástupci známy již dne 2. 11. 2016 (substituční plná moc pro zastupování v řízení mu byla udělena dne 28. 3. 2016 a jako substituční zmocněnec se měl

seznámit se složením soudu v řízení o stěžovatelově žalobě). Z uvedeného vyplývá, že námitka podjatosti vůči soudci tak byla uplatněna opožděně, a proto k této námitce nelze přihlížet (§ 8 odst. 5 věty poslední s. ř. s. ve spojení s § 40 odst. 1, 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že krajský soud postupoval správně, pokud k námitce podjatosti pro její opožděnost nepřihlížel.

[14] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že Mgr. Voříšek opakovaně namítá neúspěšně podjatost tohoto soudce a jeho postup vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání. O této otázce Nejvyšší správní soud již vícekrát rozhodoval (např. usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. Nao 169/2017 – 147, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 – 92). Je zřejmé, že skutečnosti uváděné substitučním zástupcem stěžovatele spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, dokládají, že tento zástupce činí v řízení před krajským soudem opakovaně různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu. Z tohoto důvodu je lze jen velmi obtížně vnímat jako skutečnou obranu klientů, ale spíše jako účelové obstrukce.

[15] Ani druhou kasační námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Krajský soud se námitkou, že nebylo prokázáno umístění příslušné dopravní značky, zabýval, a to podrobně na s. 6 – 7 napadeného rozsudku.

[16] Nejvyšší správní soud se s posouzením této námitky provedeným krajským soudem ztotožňuje. Z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán (i v jakém směru stěžovatel vozidlo řídil), jaká regulace rychlosti v tomto místě platila a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktu, pro který byl stěžovatel potrestán. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i magistrát, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 80 km/h.

[17] V oznámení přestupku ze dne 24. 1. 2015 (čl. 1 správního spisu) je uvedeno, že žalobci byla „*dne 23. 1. 2015 okolo 15:56 hodin v Pardubicích, sil. I/36 v km 24,5, směr Chrudim, v místě, kde je svislou značkou č. B20a snížena rychlost na 80 km/h, naměřena rychlost 109 km/h (po odečtu tolerance 105km/h) v obci*“. Totožné závěry vyplývají též ze záznamu o přestupku (čl. 3 správního spisu) a z potvrzení o převzetí kauce (čl. 5). V úředním záznamu ze dne 23. 1. 2015 (čl. 6) pak hlídkující policisté upřesnili, že „*k místu měření, které se nachází na spojovací cestě mezi I/37 a I/36 naproti Autodromu Pardubice, přijeli od obce Opat. n/L.. V místě měření jsme provedli kontrolu stálého dopravního značení B20a (80 km/h). Dopravní značky byly jasné, čitelné, nepoškozené ani jinak upravené a umístěné dle předpisů*“. Ve spisu následuje (čl. 7-8) série šesti fotografií; na všech je zachyceno dopravní značení zvyšující hranici nejvyšší dovolené rychlosti v obci z 50 km/h na 80 km/h (dopravní značka B20a).

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že ze všech těchto podkladů je nepochybně seznatelné, že skutkové okolnosti spáchání daného správního deliktu byly dostatečně zjištěny tak, aby mohly správní orgány rozhodnout o stěžovatelově vině. Z jednotlivých podkladů je zřejmé, že stěžovatel řídil své vozidlo po ulici Nádražní ve směru na Chrudim. Dopravní značení stanovující maximální povolenou rychlost v daném úseku je patřičně zdokumentováno na čl. 7 – 8 správního spisu. Z této fotodokumentace vyplývá, že jde o

dopravní značení ve směru, kterým jel stěžovatel. Na fotografiích je totiž zachycena též značka začátek obce „Pardubice“ (informativní značka IZ 4a). Kdyby měření a kontrola značek probíhala v opačném směru, musela by na fotografiích být zachycena značka „konec obce“ (informativní značka IZ 4b). Z podkladů je tedy bez pochyb zřejmé, že měření rychlosti probíhalo v daném úseku ulice Nádražní, a to ve směru od Opatovic nad Labem na Chrudim, přičemž bylo prokázáno, že v tomto úseku byla dopravním značením maximální povolená rychlost stanovena na 80 km/hod. Nad rámec shora uvedeného soud poznamenává, že pokud by v daném úseku nebyla stanovena maximální povolená rychlost dopravní značkou B20a (80 km/h), platila by zde maximální rychlost pro jízdu v obci, která je dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu 50 km/h. Ve svém důsledku by tedy skutečnost, že v daném úseku nebylo umístěno uvedené dopravní značení, svědčila v neprospěch stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[19] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[21] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že usnesením ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 As 84/2017 - 16, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Stěžovatel výzvu vyslyšel a dne 3. 3. 2017 na účet soudu složil požadovanou částku, čímž splnil poplatkovou povinnost podle položky č. 19 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Stěžovatel však poté ve stejné věci bez právního důvodu složil na účet soudu částku 5.000 Kč znovu, a to dne 10. 3. 2017.

[22] Podle § 10 odst. 1 věta druhá zákona o soudních poplatcích „[b]*ylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek*.“

[23] Nejvyšší správní soud podle výše citovaného ustanovení zákona o soudních poplatcích ve výroku IV. tohoto rozsudku rozhodl, že stěžovateli vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 5.000 Kč v přiměřené lhůtě třiceti dnů, a to na účet, ze kterého předmětnou platbu přijal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu